

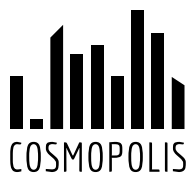
PLÁŽ

v Chorvátsku

JULIE CAPLINOVÁ

*Vydajte sa na vzrušujúcu plavbu po Jadrane
a užite si tú pravú letnú pohodu a iskrivú lásku.*

PLÁŽ
v Chorvátsku

JULIE CAPLINOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ
PLÁŽ
v Chorvátsku

Vydala GRADA Slovakia, s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 118. publikáciu.

The Secret Cove in Croatia, vydaný vydavateľstvom HarperCollins Publishers Ltd. v roku 2019,
preložila do slovenčiny Jarmila Debrická.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Ilustrácie na obálke Kateřina Brabcová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava obálky Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2022
Počet strán 344
Tlač CPI Moravia Books, s. r. o.

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title
The Secret Cove in Croatia.

Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Copyright © Julie Caplin 2019

Slovak edition © GRADA Slovakia, s.r.o., 2022

Translation © Jarmila Debrická, 2022

Cover Illustration © Kateřina Brabcová

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-264-3 (ePub)

ISBN 978-80-8090-263-6 (pdf)

ISBN 978-80-8090-262-9 (print)

*Pre Gordanu Sikora-Prosecki,
ktorá mi predstavila Chorvátsko...
... a podělila sa so mnou o inšpiratívne fotografie
vo chvíľach,
keď by sme obe mali pracovať!*

1. kapitola

Northumberland

Nick si pritiahol golier kabáta bližšie ku krku. Bol vďačný, že ho pred ostrým severným vetrom bičujúcim rozoklané úbočie kopca chráni bariéra tvorená pevným tvídcom. Ironicky sa pousmial pri pohľade na dve modelky, ktoré sa chvejúc tlačili k sebe ako pár arabských kobýl s nervami našponovanými na prasknutie.

Dnes mali na sebe žiarivé pestrofarebné vlnené pončá – *v štýle Pucci*, informovali ho, hoci mu to vôbec nič nepovedalo. Nebol odborník na módu, ale keby sa ho niekto spýtal na názor, vyhlásil by, že tie pončá vyzerajú, akoby v nich niekto v amoku vběhol do obchodu s farbami. Modelky mali na hlavách samopašne nasadené švihácke tartanové čiapky a okolo dlhých elegantných krkov oмотané pruhované vlnené šály, ktoré sa trepotali vo vetre ako tibetské modlitebné zástavky. Celé zamrznuté teraz čakali, kedy fotograf nájde správny uhol záberu pre ďalšiu snímku. Pôsobili nemiestne, asi ako keby sem zabľúdil párik tropických vtákov.

Za normálnych okolností by Nick mal o pol ôsmej ráno púste vresoviská len pre seba. Lenže dnes to bolo iné. Nebyť prísnych pohľadov, ktoré jeho švagríné vrhali včera pri večeri na jeho bratov – dvojčky Dana a Jonathana –, bolo by tu teraz ešte o niekoľko ľudí viac.

„Tar, postav sa tam na ten kameň, do toho lúča slnka,“ prikázal autoritatívnym tónom fotograf. Rysy mal skryté za huňatým obočím a strašidelne hustou lesklou čiernou bradou, ktorá ostro kontrastovala s jeho holou hlavou. Nick musel Taru obdivovať; hneď ako sa presunula pred neľútostný objektív fotoaparátu, prestala sa triasť a zaujala nonšalantnú pozíciu, akoby jej chlad vôbec neprekážal. Na vychudnutej tvári mala domýšľavý výraz a bez záujmu civela pred seba, akoby vôbec nevnímala výhľad do údolia, sýtozelenú trávu zjemňujúcu kontúry svahu ani slnečné svetlo trblietajúce sa na hladine mora v štyri míle vzdialenom ústí údolia. Díval sa na ňu, ako stojí na skalisku s jednou nohou pokrčenou. Pôsobila krehko, až nadpozemsky, mala bezchybnú pleť a vo svetlých vlasoch s medenými a so zlatými prameňmi sa jej lesklo jarné slnko. Vyzerala, akoby hneď v nasledujúcom okamihu mala uniknúť do iného časopriestoru.

Nick si vzápätí vynadal za ten zvláštny pocit, ktorému podľahol, aj za absurdnú túžbu ochrániť ju pred chladom. V porovnaní s ňou si pripadal ako spoľahlivý ťažný kôň, pevne zapriahnutý k oju svojho nevyhnutného osudu, zatiaľ čo ona pripomínala nežnú rozprávkovú bytosť, nedosiahnuteľnú ako hviezdy. Patrila do iného sveta. Do sveta vzdialeného milión míľ od tejto odľahlej farmy a dedinskej komunity, kde Nick každého poznal a všetci poznali jeho od okamihu, keď sa narodil. Toto je jeho domov. Vždy bol a vždy bude. Uškrnul sa. Veď keby nežil tu, kam by šiel? Nič iné nepoznal a ani nechcel spoznať.

„Nick, mohli by ste prihnať do popredia jednu ovcu?“ zavolala naňho rázne fotografova asistentka a zároveň mu prstom ukázala, kde presne má zvieru byť.

„Jasné,“ odpovedal, zahvízdal na svoju borderkóliu Rexa a ani sa neobťažoval asistentku opravovať. Včera sa niekoľkokrát všetkým

pokúšal vysvetliť rozdiel medzi ovcami – vlastne bahnicami – a jahňatami, ale nikto ho nepočúval. Chceli roztomilé fotogenické jahniatka, ktoré práve dovšili šesť týždňov a na fotkách vyzerali lepšie než ovce tesne pred ostrihaním, ktoré so svojou zabahnenou a poškriabanou vlnou pôsobili úboho a zanedbane. Firma British Wool sa naňho obrátila s tým, že by na pozemkoch farmy Hadleyovcov chcela nafotiť katalóg svojich produktov a sú mu ochotní zaplatiť za jeho čas. Ako sa ukázalo, tá práca je veľmi... zábavná. Áno, to je asi najvhodnejšie slovo. Kto mohol tušiť, že sem kvôli niekoľkým fotografiám príde toľko ľudí? Pred dvoma dňami sa objavili dve dodávky naložené vešiakmi s oblečením a takým množstvom fotografického vybavenia a ďalších vecí, akoby sa mali fotiť všetci obyvatelia Bowden Rigg. Potom zo stanice v Carlisle dorazili tri taxíky so štyrmi modelkami, dvoma vizážistkami, dvoma štylistkami, fotografom, jeho asistentkou, umeleckou riaditeľkou, jej osobnou asistentkou a dvoma zástupcami firmy British Wool.

Rex prihnal zúfalo bečiace jahňa a modelka sa pôvabne usmiala.
„Aké je roztomilé!“

„Bolo by oveľa roztomilejšie, keby pokojne stálo,“ utrúsil fotograf s pohľadom upretým do hľadáča.

Stačilo jedno zahvízdanie a niekoľko drobných povelov a Rex dostrkal plaché jahniatko presne tam, kde malo byť. Nick bol ohromený Tarinou trpezlivosťou. Díval sa, ako nakláňa hlavu na jednu a druhú stranu a mení pozície, aby predviedla oblečenie. Na jeho prekvapenie sa jej orieškové oči náhle stočili jeho smerom. Nehanebne sa naňho pozerala a v kútikoch pier jej pohrával zvodný úsmev.

„Áno, Tara. To je ono. Nádhera. Nádhera. Ešte nakloň hlavu trochu napravo a ďalej sa pozeraj na Nicka. Áno, senzácia. Veľmi ho chceš. Vyzerá to skvele.“

Modelke hriješne blyso v očiach a Nick cítil, ako ho zalieva horúčava a červená sa až ku korenkom vlasov. Prehltoľ a odolal nutkaniu skloniť hlavu. Namiesto toho jej opäťoval pohľad a šibalsky vytiahol jedno obočie.

Narodil sa a vyrástol v dedine, ale nie je žiadna naivka. K nevíli svojej matky Nick Hadley ešte stále nenašiel tú pravú, ale to neznamenal, že by si neužíval. Tara ho odmenila úsmevom, lenže fotograf vzápätí vychrlil ďalšie pokyny a ona si založila ruky vbok a už zase bola vzdialená a nedostupná. Nick si zrazu pripadal ako piate koleso na voze. Dnes ráno mal na práci veľa iných vecí, než sa tu potĺkať a okukávať ako... ako nejaký zvedavý tínedžer.

Fotograf zavolaľ na Taru: „Fajn, máme to!“

Nick vykročil k jahniatku, aby ho zahnal späť k stádu. Keď míňal Taru, postavila sa na okraj skaliska. „Chyť ma!“ zvolala a naklonila sa dopredu.

Nečakal to, ale stihol k nej rýchlo priskočiť a zľahka ju chytiť do náručia. Bola ľahučká a nadšene jasala, akoby urobil niečo úžasné. A on sa zrazu cítil ako superhrdina. Jemne ju postavil na zem a vymotal sa z ponča a šálu. Usmial sa. „Spokojná?“

„Ty si teda kus chlapa,“ vydýchla a on takmer vyprskol do smiechu. Bolo to úplné kliše. Významný, podmanivý výraz jej očí ho však umlčal.

„Áno, keď som sa naposledy pozeral, bolo to tak,“ odvetil sebaisto. Tentoraz to bola ona, kto očervenel. „Si ubytovaná v *George Inn* tu v dedine, však?“

Prikývla. „Je to trochu strašidelný hotel, ale prespávala som aj v horších.“

„Zájdeme na večeru?“ spýtal sa Nick.

„Pýtaš sa alebo mi to oznamuješ?“ poznamenala Tara, šibalsky sa naňho zahľadela a jemne sa pousmiala.

„V kaštieli je veľmi dobrá reštaurácia. Mohol by som ťa vyzdvihnúť o pol ôsmej.“

„Príď o ôsmej a rande máš isté,“ odpovedala Tara tónom človeka, ktorý je zvyknutý, že je vždy po jeho.

* * *

Došľaka, už je šesť preč. Dnes skončili neskôr, ako predpokladal. Prácu na farme za neho, bohužiaľ, neurobil nikto, takže sa musí poriadne oháňať, aby dobehol všetko, čo kvôli foteniu odložil na neskôr.

Obklopili ho hlasy, smiech a teplé svetlo farmárskej kuchyne presýtené vôňou klobás a yorkshirského pudingu. Všetko dokopy vytváralo atmosféru pohody a bezpečia, upokojujúcu ako hrejivé objatie. Gail, manželka jedného z jeho bratov-dvojčiat Dana, práve prestierala veľký stôl z borovicového dreva umiestnený uprostred miestnosti. Vzhliadla a vrelo sa na Nicka usmiala. Mal rád obe svoje švagriné, hoci dodnes nepochopil, ako sa, preboha, Danovi a Jonathanovi podarilo presvedčiť ich o tom, že im budú dobrými manželmi.

„Ahoj, Nick!“ zavolał naňho Dan. Stál pred skriňou a prehrabával sa spleťou rôznych káblov a nabíjačiek na telefón. „Dlhý deň?“

Nick prikývol.

Mal tridsaťtri, ale rovnako ako jeho bratia-dvojčatá a ich ženy dodnes jedol v kuchyni svojej mamy – čiastočne z lenivosti a čiastočne preto, lebo túto hrejivú, rušnú kuchyňu vnímal ako dôležitú súčasť svojho života. No aj keď všetkých príbuzných naozaj miloval, bol vďačný za vlastný domček na kraji farmy, ktorý mu poskytoval súkromie nevyhnutné pre každého starého mládenca, ale obzvlášť pre takého, ktorému matka s vervou hľadá nevestu.

„Ahoj, mami,“ otočil sa k nej. „Ospravedlňujem sa. Už som si dokončil prácu, ale večer idem von.“

„Skvelé!“ zavolal Jonathan a švihol pohľadom po klobáskach zapečených v yorkshirskom pudingu, ktoré mama práve vyťahovala z rúry. „Zostane mi viac klobás.“

„Naozaj si nechceš rýchlo niečo zahryznúť? Práve prestieram na stôl. Môžeš sa najesť a bežať.“ Matka sa naňho usmiala. „Vôbec mi to nebude prekážať.“

„Alebo by tiež mohol vypadnúť do krčmy a nechať klobásky nám,“ skonštatoval Jonathan, prešmykol sa okolo matky a odtrhol si kúsok chrumkavého yorkshirského pudingu. Mama ho rýchlo udrela po prstoch.

„Hej, hlasujem za viac klobások,“ podporil svoje dvojča Dan. „Choď si do krčmy.“

„Máme dosť,“ namietla Lynda Hadleyová, mľaskla a pokrútila hlavu. „Chlapci, správate sa, akoby ste celý život hladovali. O dve minúty bude jedlo na stole. Otec príde každú chvíľu.“

Došľaka! Nick dúfal, že sa mu podarí čo najrýchlejšie zmiznúť.

„Nie, vážne, mami. Nemám čas. Ešte som sa ani neosprchoval.“

„A kedy budeš jesť? Si hore od skorého rána a stavím sa, že si mal na obed iba sendviče.“

„Najem sa vonku,“ odpovedal a cúval k dverám.

Presne v tom okamihu vošiel otec, hodil kľúče od auta na komodu, pritiahol si manželku a dal jej rýchly bozk. „Dobrý večer. Stavil som sa v dedine a počul som, že dnes budeš jesť v kaštieli Bodenbroke, Nick.“ Vytiahol obočie a v očiach mu významne zaiskrilo.

Nick potlačil zastonanie. *Vďaka, otec. Len ma poriadne vytráp. Prečo by si si bral servítku pred ústa?*

„V kaštieli Bodenbroke?“ zahvízdal Jonathan, oprel sa chrbtom o dvere, založil si ruky na hrudi a na perách mu pohrával potešený

úsmev. „Takýto luxus! Máš rande, však? Na ktorú sa tento týždeň usmialo šťastie?“ Zamračil sa. „Myslel som si, že s tou nafúkanou babou od koní si to už ukončil.“

„Volá sa Henrietta,“ odpovedal Nick a tiež zvrátil čelo. „A už sa s ňou neviďam.“

„To teda veľmi dlho netrvalo,“ poznamenala Gail a lišiacky sa usmiala.

Nick pokrčil plecami a urobil ďalší krok k dverám. Dúfal, že mu Jonathan ustúpi z cesty. „Zhodli sme sa, že nám to neklape.“

„A kedy si si dohodol toto rande?“ zaujímal sa Dan. Konečne našiel nabíjačku k svojmu telefónu a zapojil ju doň. Zrazu sa tváril zvedavo.

„Dnes,“ odpovedal Nick. „Mohli by sme odložiť ten výsluch na neskôr? Musím sa osprchovať a prezliecť.“

Už stál takmer pri dverách a chystal sa chytiť kľučku, keď Dan zrazu vykrikol: „Je to jedna z tých Londýnčaniek, ktoré prišli na fotenie!? Mám pravdu? Celý deň si bol s nimi na Starbridge Fell. Ty diabol. Pozval si jednu z nich na rande?“

Jonathan sa rozosmial a vrátil sa k dverám, aby Nickovi zablokoval únikovú cestu. „Čože? A ona povedala áno?“

Nick stuhol. „Prečo by nemala?“ Zamrzelo ho, že to vyslovil tak príkro.

„Pretože tie dievčatá sú trochu iná liga ako ty, nemyslíš?“ podpichol ho Dan. „S ktorou ideš? S jednou z tých garderobierok? S tou blondínou? Ako sa volá... Georgina?“

Nick zavrteľ hlavou.

„Čože? S tou čiernovlasou?“

„Ani s jednou z nich,“ odvetil a snažil sa o milý výraz.

„A s ktorou teda?“ zaujímal sa Jonathan a spýtavo pokrčil čelo. „Tá vizážistka je vydatá a umelecká riaditeľka aj jej asistentka tiež.“

„Dohája, nehovor mi, že si zbalil modelku!“ zalapal po dychu Dan. Predstieral, že odpadáva a narazil do stoličky, ktorá na protest zaškrípala o drevenú podlahu.

Gail s Cath nad Danovým komediantstvom zúfalo zavrteli hlavami a Gail s nezbedným úsmevom prehodila: „A prečo by nemohol? Z vás troch vyzerá najlepšie.“

Dan si položil dľaň na hrud'. „Teraz si sa ma dotkla, žena moja. Myslel som si, že najkrajší som ja.“

„Ty si najkrajší zo všetkých mojich manželov,“ podpichla ho a zažmurkala na Nicka, ktorý bol za zmenu témy vďačný. Lenže Jonathan to nechcel nechať tak.

„Vážne? A ktorú?“

Nick vzdychol. Vedel, že ak sa chce osprchovať a prezliecť, nezostáva mu nič iné, než kapitulovať, inak sa nedostane odtiaľto včas. „Idem s Tarou. Dali sme sa do reči. Dohodli sme sa, že sa spolu navečeriame. Preboha, nie je to o tom, že by som sa ju chystal požiadať o ruku alebo niečo také. Koncom týždňa odíde. A ja budem zasa tu.“ Zdvihol hlas. Vzápätí si uvedomil, že sa tým trochu strápnil. Stlačil kľučku, prudko otvoril dvere a nechal za chrptom hromadné zalapanie po dychu a potom významné ticho.

* * *

„Bože, naozaj je to krásne miesto,“ vydýchla Tara a prechádzala pohľadom po drahých tapetách, ktoré stáli údajne vyše dvesto libier za rolku, po elegantnom nábytku a osvetlení v retro štýle. „Takmer akoby sme boli v Londýne,“ pošepkala mu sprisahanecky s ústami zakrytými dlaňami.

Nick zdvihol svoj pohár vína a napil sa. „Nemáme tu len vre-soviská.“

„Vidím, že nie,“ odpovedala Tara a uprela naňho ďalší zvodný pohľad.

Od chvíle, keď ju vyzdvihol v hoteli, s ním úplne otvorene a nehanebne flirtovala, čo bola vážne úľava. Keď po ňu išiel, na poslednú chvíľu ho zachvátila panika. *O čom sa s ňou bude, preboha, celý večer rozprávať?*

Nemusel si robiť starosti... Keď pomáhal vysadiť jej krehkú postavičku do svojho nákladného pick-upu, zapriadla: „To bolo od teba rytierske!“ A keď naštartoval, prešla dlaňou po palubnej doske a vyhlásila: „Myslím si, že nepoznám nikoho, kto riadi auto s korbou.“

Po niekoľkých kilometroch mu zabľúdila dlaňou na stehno a on sa musel po zvyšok cesty poriadne ovládať, aby sa na sedadle nevrтел ako vzrušený tínedžer.

Mala na sebe voľný nohavicový kostým zo vzdušného šifónu s uzučkými ramienkami a takým hlbokým dekoltom, že bolo zrejme, že si nevzala podprsenku. Jej nohy vyzerali nekonečne dlhé a jemu pri pohľade na ne nepríjemne poskakovalo srdce. Napadlo mu, že na chôdzi na takýchto vysokých podpätkoch by sa malo uzatvárať špeciálne úrazové poistenie. V každom prípade to bola tá najkrajšia žena, akú kedy videl. Nádherne vlasy mala vyčesané do moderného drdola, pričom jej na dlhý alabastrový krk splývalo množstvo vlnitých pramienkov.

Preboha, pozbieraj sa – je to ženská z mäsa a kostí, nie nejaká úchvatná grécka socha.

„Ako dlho už robíš modeling?“ spýtal sa. Mal by sa s ňou rozprávať zmysluplne, nie pozeráť sa na ňu ako oddané šteňa.

„Desať rokov.“ Pretiahla tvár. „Som už stará.“

„Neblázni.“ Rozosmial sa. „Koľko máš rokov? Dvadsaťšesť, dvadsaťsedem?“

„Dvadsaťsedem,“ odpovedala šeptom a rozhládla sa po miest-

nosti, „ale nikomu to nehovor. V mojom odbore je to už celkom vysoký vek, hoci ja som asi už pripravená posunúť sa ďalej. Zčať robiť niečo zmyslupnejšie, chápeš? Chcela by som sa stať ambasádorkou niečoho dôležitého. Zachraňovať planétu. Viest' kampaň proti plastom alebo také niečo.“

„To znie vznešene,“ podpichol ju.

Všimol si, že sa jej zachveli nozdry a napli svaly na krku.

„Myslím to vážne. Hlboko sa ma dotýkajú niektoré problémy našej planéty. Desí ma, koľko plastov sa dostalo do oceánov. Je to veľký problém. Zomierajú kvôli tomu zvieratá.“ Prenikavo sa naňho pozerala.

„Prepáč, nechcel som zľahčovať tvoje ambície. Len som ťa podpichoval. Som zvyknutý, že s bratmi sa takto navzájom doberáme.“

Elegantným prikývnutím mu dala najavo, že ospravedlnenie prijíma.

„Musíme zachrániť našu planétu.“

„To máš pravdu,“ pritakal. Uvedomil si, aké je to pre ňu dôležité. „Hoci ja sa skôr snažím vyriešiť problémy, ku ktorým mám bližšie.“ Skromne sa usmial. „Asi je to trochu sebecké. Už tu vidíme vplyv klimatických zmien na ročné obdobia.“ Minuloročné horúce leto napáchalo veľké škody na pastvinách pre ovce. „Tak teda čo by si chcela robiť?“

Pokrčila plecami. „Stanem sa ambasádorkou. Veď vieš, budem robiť fotky, ktoré upozornia na problém. Budem tvárou kampane. Len čakám na dobrú ponuku.“

Nick prikývol, ale cítil sa trochu mimo. Vôbec sa v týchto veciach nevyznal. Asi minútu mlčali a potom prišiel čašník a spýtal sa, čo si dajú.

„Pre mňa hovädzie medailóniky,“ požiadala Tara a na Nickovo prekvapenie dodala: „Môžem k nim dostať hranolčeky?“

„Áno, *pommes frites*,“ odpovedal čašník ľahko snobským tónom, z ktorého Nick takmer vyprskol do smiechu. Každý štvrtok s čašníkom hrával futbal a vedel, že ten chlapec je všetko, len nie snob.

„Perfektné,“ povedala Tara.

Nick si objednal kačací konfit so sezónnou zeleninou a hneď ako čašník odišiel, široko sa usmial. „Práve si nabúrala môj predsudok, že modelky jedia iba šalát a surovú mrkvu.“

Tara pohodila hlavou. „Mám úžasný metabolizmus. Môžem zjesť, čokoľvek chcem,“ vyhlásila takmer vzdorovito.

Nick sa usmial. „To rád počujem, pretože tu vynikajúco varia.“

Tara prikývla, dotkla sa hrotov svojej vidličky a potom pred sebou niekoľkokrát príbor posunula.

„Máš súrodencu?“ spýtal sa Nick, aby vyplnil ticho. Zavrteľa hlavou a smutne našpúlila pery. „Som jedináčik. Mama s otcom ma mali veľmi neskoro. Chudinka mama pri pôrode takmer zomrela a otec sa zaprisahal, že ďalšie dieťa už nechce. Podľa mamy som bola také nádherné decko, že bola vlastne rada, že už žiadne ďalšie nemôže mať. Vraj nechcela riskovať sklamanie.“ Zvonivo sa rozosmiala, naklonila hlavu a pozrela sa naňho. „No neznie to roztomilo? Samozrejme, že je to úplný nezmysel. Všetci rodičia považujú svoje deti za dokonalé.“

Nick sa zasmial. „To by si sa mala porozprávať s mojou mamou. Nerobí si o svojich deťoch žiadne ilúzie, ale možno je to tým, že nás má päť.“

„Päť! Preboha!“ Tara teatrálné vytreštila oči a položila si dľaň na brucho. „Neuveriteľné! To je veľa. Chuderka tvoja mama. Muselo jej to zničiť postavu.“

Pri tej poznámke by Nickova mama dostala záchvat smiechu; bola šťastná, že má toľko detí. Bol si istý, že nikdy neľutovala. „Toto asi nerieši.“

„Vyzerajú všetci tak dobre ako ty?“ Tara si prikryla ústa dlaňou, akoby sa jej lichôtko vyšmykla nechtiac. Sklopila pohľad k stolu.

Nick sa zasmial pri spomienke na rozhovor brata a švagrin tesne pred odchodom z domova. „Sme štyria bratia a jedna sestra. Asi by sme sa všetci zhodli, že sestrička je zo všetkých najkrajšia.“

„Vážne?“ začudovala sa Tara, akoby jej taká odpoveď pripadala veľmi zvláštna.

„A čo robíš ty, keď sa práve nestaráš o ovce?“ spýtala sa.

„Nie je to práca od deviatej do piatej,“ vysvetlil jej Nick, „ale keďkoľvek môžem, snažím sa vypadnúť z farmy. Sestra žije v Paríži...“

„Ach, zbožňujem Paríž. Bola som na Parížskom týždni módy. Tento rok som predvádzala pre Diora. Je to úžasné mesto. Kedy si tam bol naposledy?“ Začali sa rozprávať o Paríži, a kým im priniesli jedlo, Nick už vydoloval z pamäti úplne všetko, čo si zo svojich dvoch návštev pamätal.

Tara mala zdravý apetít a vrhla sa na večeru, akoby nejedla celý deň.

„Pozerám, že si bola poriadne hladná,“ poznamenal, keď prehltol posledný kúsok. Ona už mala prázdny tanier.

„No a čo? Bola som predsa celý deň na čerstvom vzduchu,“ odsekla Tara a znova to vyznelo vzdorovito.

„Netušil som, že modeling je taká ťažká práca,“ rýchlo si to zehľil u nej Nick. Mal by si zapamätať, že Tara nie je zvyknutá na veľkú rodinu ako on. Nepotrpí si na ten typ podpichovania, aké si Nick užíva s príbuznými.

„Nie je to práca pre každého. Mám pocit, že ľudia si vôbec nevedomujú, aká je tvrdá. Domnievajú sa, že jednoducho len niekam prídeme a necháme sa vyfotiť.“

Čašník im odniesol taniere a vrátil sa s dezertným lístkom. „Dáte si ešte niečo?“ spýtal sa.

„Už by som nemala,“ odpovedala Tara. Skúmala menu a medzi perami sa jej objavila pôvabná špička jazyka. „Ty si niečo dáš?“

„Na sladké veľmi nie som.“

Pretiahla tvár.

„Možno by sme si mohli dať niečo napoly,“ navrhol.

„Áno, tak profiterolky. Milujem ich.“

Nick objednal dezert s dvoma lyžicami. Hneď ako pred nimi pristál tanier, Tara s rýchlou hada chňapla po lyžici a nabrala na ňu nadýchané pečivo a šľahačku. Pri každom hlte blažene zastonala.

„Čokoládu som nemala, ani nepamätám. Zabudla som, aká je dobrá. Skutočne je to rozkoš, však?“ Ponorila lyžicu do zvyšku čokoládovej omáčky a s očami upretými na Nicka začala pomaly a dlho olizovať jej zadnú stranu. „Je taká hustá a hodvábna.“ Prechádzala jazykom hore a dole po lyžici a z tmavých očí jej sálal taký zmyselný príslub, že Nick si musel na stoličke poposadnúť a bol naozaj vďačný, že ho zakrýva dlhý obrus. Keď sa čašník vrátil po prázdny tanier, Nick bol rozhodnutý odmietnuť kávu a odviezť Taru rovno do hotela *George*. Vysielala k nemu také jasné signály, že hádam ani nič iné nemohla chcieť! Tara však vstala a hodila na stôl obrúsok.

„Drahý, objednal by si mi espresso? Musím na dámy. Trochu sa upraviť.“

„Jasné,“ odpovedal, sám požiadal o kapučíno, oprel sa a cítil, ako mu pomaly chladne rozpálená pokožka. Vytiahol z vrečka telefón, rýchlo žmurkol na Facebook a usmial sa pri pohľade na príspevok svojej sestry Niny.

Čokoládové nebo, stálo pod fotkou dokonalej čokoládovej éclairky, pred ktorou sestra zo svojich palcov a ukazovákov urobila srdiečko. *Ako by si asi na tomto dezerte pochutnávala Tara a čo by to urobilo s ním, keby ju pri tom sledoval?*

Vyzerá to lákavo, sestrička, odpísal rýchlo a začal si prezerať jej staršie obrázky. Nina sa presťahovala do Paríža, kde žila s Nickovým najlepším kamarátom Sebastiánom a viedla cukráreň. Stala sa tam z nej kráľovná *éclairiek* a vôbec všetkého sladkého. Možno by tam Taru raz mohol vziať. Začínal tušiť, že by bola nadšená.

Okomentoval niekoľko ďalších fotiek, zopár iných olajkoval a odrazu si uvedomil, že už ubehla štvrtá hodina. *Kde je Tara tak dlho? Hádam neutiekla*. Nie, to by určite neurobila. Až na počiatocné rozpaky išlo všetko skvele. Tara má oňho určite záujem. Niežeby sa chcel chvastať, ale v ženách sa vyznal. Väčšina jeho schôdzok dopadla dobre, často viac ako len dobre, akurát raz vyrazil na rande naslepo s Gailovou kamarátkou, z ktorej sa vyklúla kamarátka jeho bývalej. Vtedy to boli celkom muky. Práve vážne uvažoval, že vyrazí na prieskum na dámsku toaletu, keď sa Tara objavila. Trblietali sa jej oči, usmievala sa a klesla na stoličku, ako by nič.

Možno ju zdržali nejaké ženské problémy a hanbí sa o tom hovoriť.

„Fuj, to espresso je studené,“ utrúsila a pretiahla tvár.

„Chceš, aby som ti objednal ešte jedno?“ spýtal sa pokojne Nick.

Nechcel spomínať, že bola dlho preč, aby ju neuviedol do rozpakov.

„Nie, to je v pohode. Už je neskoro a po druhej káve by som asi nezaspala.“ Pozrela sa na hodinky a vrhla na Nicka nádherný ospravedlňujúci úsmev. „Budeš ma musieť hodiť späť do hotela. Potrebujem sa vyspať do krásy. Nemôžem sa ráno objaviť s kruhmi pod očami.“

„Len zaplatím,“ odvetil Nick a uvažoval, v ktorom okamihu večer zrazu stratil iskru.